

Притча. Сидит в тереме затворница-люба, видом мила, станом красна, сидит, лика не кажет. И есть у нее мил-сердечный друг, сокрытый, никому не ведомый. Приходит он раз за разом к дворцовым вратам и выглядывает возлюбленную свою со всех сторон. Знает любя, что друг сердечный кружит у ворот, открывает в тереме окошко малое, кажет возлюбленному лице свое и тут же вновь скрывается из виду. Все, кому случилось быть рядом с возлюбленным в этот час, глаз не поднимали и ничего не видели. Лишь он один знает, что из любви к нему явилась на мгновение ока, дабы разбудить любовь его, и потому влечется он к ней всем нутром и всем сердцем своим.

Так и Тора, открывается не иначе как мил-сердечному другу своему. Знает Тора, что мудрый сердцем денно кружит у ворот ее раскрывается перед ним из чертогов своих, подает знак и тут же снова затворяется, скрывается из виду. Никто, кроме него, не видит ее в тот час, поскольку никому это неизвестно, лишь ему одному, тому кто влечется к ней всем нутром и всем сердцем. Потому и Тора раскрывается из любви к нему, прежде чем снова сокрыться, дабы разбудить любовь его.

Так ведет себя Тора: поначалу, когда она только начинает раскрываться перед человеком, она подает ему знак, если понял -- хорошо, не понял -- посылает к нему гонца и говорит: дурень. Наказывает Тора гонцу: передай этому дурню, что я желаю говорить с ним, по сказанному: "Кто глуп, обратись сюда! скудоумный...". Стоит ему придти, как она заводит разговор из-за завесы, растолковывая некоторые вещи доходчиво, так чтобы присмотрелся он к ней мало-помалу, что есть толкованный смысл (*дериши*). Затем говорит из-за тонкой вуали загадками и притчами, что есть сказ (*агада*). И, наконец, когда совсем привыкнет говорить с ней, раскрывается лицом к лицу и заводит беседу о самых сокровенных тайнах и помыслах, что издревле скрывала в сердце своем. Тогда он становится совершенным мужем, достоверно владеющим Торой, хозяином терема, ибо все свои тайны раскрыла ему, не утаила ничего.

משל למה"ד לרחימתא דאיהי שפירתא בחיזו ושפירתא בריוא ואיהי טמירתא בטמירו גו היכלא דילה ואית לה רחימא יחידאה דלא ידעין ביה בני נשא אלא איהו בטמירו. ההוא רחימא מגו רחימא דרחים לה עבר לתרע ביתה תדיר זקיף עינוי לכל סטר. איהי ידעת דהא רחימא אסחר תרע ביתה תדיר מה עבדת פתחת פתחא זעירא בההוא היכלא טמירא דאיהי תמן וגליאת אנפאה לגבי רחימאה ומיד אתהדרת ואתכסיאת. כל אינון דהוו לגבי רחימא לא חמו ולא אסתכלו בר רחימא בלחודוי ומעוי ולביה ונפשה אזלו אבתרה. וידע דמגו רחימו דרחימת ליה אתגליאת לגביה רגעא חדא לאתערא (ס"א לגביה רחימו) ליה. הכי הוא מלה דאורייתא לא אתגליאת אלא לגבי רחימאה. ידעת אורייתא דההוא חכימא דלבא אסחר לתרע ביתה כל יומא מה עבדת גליאת אנפאה לגביה מגו היכלא וארמיזת ליה רמיזא ומיד אהדרת לאתרה ואתטמרת. כל אינון דתמן לא ידעי ולא מסתכלי אלא איהו בלחודוי ומעוי ולביה ונפשיה אזיל אבתרה. וע"ד אורייתא אתגליאת ואתכסיאת ואזלת ברחימו לגבי רחימאה לאתערא בהדיה רחימו. ת"ח ארחא דאורייתא כך הוא. ת"ח ארחא דאורייתא כך הוא. בקדמיתא כד שריא לאתגלאה לגבי בר נש (ברגעא) ארמיזת ליה ברמיזו אי ידע טב ואי לא ידע שדרת לגביה וקראת ליה פתי. ואמרת אורייתא לההוא דשדרת לגביה אמרו לההוא פתי דיקרב הכא ואשתעי בהדיה. הה"ד מי פתי יסור הנה חסר לב וגוי. קריב לגבה שריאת למללא עמיה מבתר פרוכתא דפרסא ליה מלין לפום ארחוי עד דיסתכל זעיר זעיר ודא הוא דרשא. לבתר תשתעי בהדיה מבתר שושיפא דקיק מלין דחידה ודא איהו הגדה. לבתר דאיהו רגיל לגבה אתגליאת לגביה אנפין באנפין ומלילת בהדיה כל רזין סתימין דילה וכל ארחין סתימין דהוו בלבאה טמירין מיומין קדמאין. כדן איהו בר נש שלים בעל תורה ודאי מארי דביתא דהא כל רזין דילה גליאת ליה ולא רחיקת ולא כסיאת מיניה כלום.